

MINISTERIE OF MYSTERIE?

Reisbrief uit Mauritanië, 25 februari 2013

Het is negen uur in de ochtend. We stoppen voor het Ministerie van Landbouw. We hebben een afspraak met de secretaris-generaal van de minister. Zijn rechterhand zou je denken, en uitgekozen op zijn kwaliteiten. Misschien wel, al is het voor mij na 19 jaar nog steeds niet duidelijk.

Wel is duidelijk dat het of een vriend of een familielid is van de minister. Families zijn groot en de vriendenkring van een minister zo mogelijk nog groter. Genoeg keus zou je denken. Maar voorkeuren verschillen, dat is mij ook duidelijk geworden.

tractor in de container

De Tractor is onze trots uit deze container en de enige echte reden voor dit dure vervoermiddel van Nederland naar Mauritanië. Alle andere meegebrachte zaken hebben hun ware bestemming bereikt. De Tractor, ik schrijf het gezien de belangrijkheid met een hoofdletter, is nog achter de grens van de vrijheid.

In de eerste plaats werd de container opgehouden door een zinnetje in het logo van de factuur MEDIC. Dat duidde op drugs en die mogen natuurlijk niet ingevoerd worden. Snel liet ik een uitgeprinte versie van die beruchte factuur zien en toonde aan dat het om een bloeddrukmeter ging. Dat bewijs deed niet ter zake, er werd nogmaals gewezen op het MEDIC. De notaris maakte een Arabische versie van de factuur met stempel en handtekening en natuurlijk de nodige ouguiya's, Mauritaanse klinkende munt. Niets voor niets, begrijpt mevrouw wel? Ja hoor, mevrouw begrijpt en meneer ook. Dus afdingen. Op de grond tussen stoffige papieren zit ik krampachtig met mijn tenen krom te wachten op het eindresultaat. Na anderhalf uur is

het besluit gevallen en wordt er betaald.

Dan nog een klein presentje voor de douane en de container komt op vrije voeten.

KIND DOET DE WAS?

Echter zonder de Tractor. Die was niet bij de prijs inbegrepen. Onderhandelen had geen zin. 20% van de nieuwprijs. Even uittellen meneer, en de Tractor is van u. Er werd niet uitgeteld. We gaan naar het Ministerie van Financiën, die stuurt ons door naar het Ministerie van Sociale Zaken, we hebben immers een NGO. Stichting Vrienden Effatha, die een deel van de tractor betaalt, schrijft in een mooie brief in keurig Frans, dat deze Tractor enkel en alleen is geschonken voor een agricultuur project voor dove jongeren in Mauritanië. Gewapend met deze brief gaan we naar de man die daar over gaat. Het kost dagen om uit te zoeken wie deze man is en dan nog dagen om hem te bereiken. Er is een sterfgeval van een letterlijk ver familielid. En hij heeft de stempels meegenomen, dat begrijp meneer wel. Ja,

daar weten we alles van. Wij wachten nu al vanaf 23 januari en het staangeld voor de Tractor loopt op. Dan horen we op 17 februari dat sinds die dag voor tractoren geen invoerrechten meer betaald hoeven te worden. Blij, blij!

Wel even naar het Ministerie van Landbouw voor een bewijs dat de Tractor inderdaad een Tractor is.

En daar zijn we nu. We hebben een afspraak en een belangrijke man meegenomen. We wachten in de wachtkamer waar een dikke laag zand de grond bedekt. Er staat een bankje waarvan de drie zitplaatsen met elkaar krijgertje spelen. Niet te gebruiken dus, levensgevaarlijk!

Na een half uur gaat Demba naar de secretaresse die achter een volledig kapotte computer zit en met haar telefoontje aan het spelen is. Haar credit is op, als Demba nieuwe credit betaalt, wil zij de secretaris-generaal wel bellen. Demba stelt voor hem het nummer te geven, dan belt hij zelf wel.

Tegen een kleine vergoeding wil ze hem wel helpen. Demba belt de man uit zijn bed, praat wat en hij belooft te komen. We wachten met de rug tegen de muur.

Stralend komt hij binnenstappen, deelt handen uit maar niet aan mij natuurlijk. We gaan achter elkaar zijn kantoor binnen. Ook hier zijn de stoelen kapot en we gaan dus op de grond zitten. Aan mij wordt geen aandacht besteed, dus ik heb tijd om rond te kijken:

Er ligt tapijt op de vloer waardoor de deur niet meer sluit. Dus is er een stuk uitgeknipt. De secretaresse die binnenkomt met ons dossier in een oude krant, struikelt

daar dan ook over met haar twee maten te kleine maar prachtige instappers met hoge hakken.

De bureaustoel ligt in een hoek. Kapot. Een computer ligt in een andere hoek op een doorgezakt kastje met gebroken lades en een gebroken poot vol papier. In de andere hoek liggen stapels dossiers van ongeveer een meter hoog. Hier en daar is er één tussenuit getrokken en is de rest omgevallen. Maar als je die niet nodig hebt, laat je die gewoon liggen. Het raam sluit niet

meer, het gordijn mist de ogen en de roede hangt aan één kant uit de muur. Daar stopt mijn observatie.

De man vertelt aan ons dat investeren in mensen met een handicap - hij noemde hen anders, niet hier te vertalen - geen bijdrage levert aan dit land, integendeel. Hij is tegen elke hulp aan hen. Zij kunnen hun kostje beter op de straat bij elkaar scharrelen. Wel is hij geïnteresseerd in de door ons gebouwde watertorens. Zijn dorp heeft daar dringend behoefte aan. Hij pakt het dossier en zijn pen zweeft boven het document. Hij knikt vragend naar mij, ik schud mijn hoofd, geen watertoren in zijn achtertuin. Het resultaat: geen felbegeerde handtekening onder het dossier. Glimlachend (als een boer met kiespijn) verlaten we het vertrek.

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000 en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org